

NATIONAL INSTITUTE
OF REGIONAL DEVELOPMENT
ESTD 2021

Erasmus+

AGGR University

ТЕЗИ ДОПОВІДЕЙ

Третьої Міжнародної наукової-практичної
онлайн-конференції

**«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ,
ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМКИ ТА
СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ УКРАЇНИ»**

Київ-2021

Актуальні проблеми, пріоритетні напрямки та стратегії розвитку України: тези доповідей III Міжнародної науково-практичної онлайн-конференції, м. Київ, 13 жовтня 2021 року/ редкол. О.С. Волошкіна та ін. – К.: ІТТА, 2021. – 1463 с.

Конференція проводиться за підтримки Проекту Еразмус+ «Multilevel Local, Nation- and Regionwide Education and Training in Climate Services, Climate Change Adaptation and Mitigation / Багаторівнева освіта та професійне навчання з питань кліматичних послуг, адаптації до змін клімату та їх пом'якшення в локальному, національному та регіональному масштабах – ClimEd», № 619285-ERP-1-2020-1-FI-ERPKA2-SVNE-JP (15.11.2020 – 14.11.2023)

Збірник містить тези доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції з широкого кола питань, пов'язаних із актуальними проблемами, пріоритетні напрямки та стратегіями розвитку України.

Були охоплені наступні напрямки:

- екологія;
- економіка підприємства та управління;
- освіта;
- право;
- соціальні комунікації, медіа;
- сучасні інформаційні технології;
- технічні науки.

Редакційна колегія: О.С. Волошкіна, д-р техн. наук, професор кафедри охорони праці та навколишнього середовища, (головний редактор); А.В. Гончаренко, асистент кафедри охорони праці та навколишнього середовища (заступник головного редактора); О.Г. Жукова, канд. техн. наук, доцент кафедри охорони праці та навколишнього середовища (відповідальний секретар).

ІТТА, 2021

Організаційний комітет:

Волошкіна Олена Семенівна, доктор технічних наук, професор, Київський національний університет будівництва та архітектури

Гончаренко Артем Вадимович, аспірант, Київський національний університет будівництва та архітектури

Жукова Олена Григорівна, кандидат технічних наук, Київський національний університет будівництва та архітектури

Кривомаз Тетяна Іванівна, доктор технічних наук, професор, Київський національний університет будівництва та архітектури

Плоский Віталій Олексійович, доктор технічних наук, професор, Київський національний університет будівництва та архітектури

Ткаченко Тетяна Миколаївна, доктор технічних наук, професор, Київський національний університет будівництва та архітектури

Воденніков Сергій Анатолійович, доктор технічних наук, професор, НУ «Запорізька політехніка»

Воденнікова Оксана Сергіївна, кандидат технічних наук, доцент, Запорізький національний університет

Тези представлені в авторській редакції. За достовірність інформації, що викладена в тезах доповідей, відповідальність несуть їх автори. Зміст публікації є виключно думкою авторів та не обов'язково відображає офіційну позицію організаторів.

Каменовський В.В., Клопотовський В.І. МАРКЕТИНГ ТЕРИТОРІЇ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОЗДАТНОСТІ МАЛИХ МІСТ	805
Климчук О.В. ДЕРЖАВНЕ ТА РЕГІОНАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ В ГАЛУЗІ ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ УКРАЇНИ	810
Ковальова А.М. БРЕНДІНГ ТУРИСТИЧНИХ ТЕРИТОРІЙ	815
Пономаренко О.Г., Колодяжна Р.В. ТЕОРІЯ ОБЛІКУ ВЛАСНОГО КАПІТАЛУ: ВІДПРАВНІ ПОЛОЖЕННЯ	820
Колоскова І.В., Косянчук В.О., Савіна О.Ю. Фаріонов В.М. ФОРМУВАННЯ ЦІННОСТІ СПОРТИВНИХ ПРОЄКТІВ, ЯК КЛЮЧОВОГО ЕЛЕМЕНТУ ФІЗИЧНОЇ АКТИВНОСТІ НАЦІЇ	823
Костюк В.С. НЕРІВНІСТЬ У СУЧАСНОМУ СВІТІ	828
Кудря Я.В. ПЕРСПЕКТИВИ ОРГАНІЗАЦІЇ СИНЕРГЕТИЧНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ З УРАХУВАННЯМ ФАКТОРА ЧАСУ	832
Курносенко А.О. СОЦІАЛЬНИЙ КАПІТАЛ ЯК ФАКТОР ФОРМУВАННЯ МЕРЕЖЕВОЇ СТРУКТУРИ ПІДПРИЄМСТВА	834
Литвиненко К.О. КРОСС-КУЛЬТУРАЛЬНИЙ ПІДХІД В УПРАВЛІННІ ГЛОБАЛЬНИМ БІЗНЕСОМ	837
Ляненко Л.О. ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД УПРАВЛІННЯ ЕТИЧНИМИ ВІДНОСИНАМИ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ	842
Мудрак Р.П. МАКРОЕКОНОМІЧНА НЕСТАБІЛЬНІСТЬ – БЕЗРОБІТТЯ	847
Мальцева К.С. ПОНЯТТЯ ІНФОРМАЦІЙНА ЕКОНОМІКА	852
Маляревський В.М. РОЛЬ ЕКСПОРТНО-ІМПОРТНИХ ВІДНОСИН У ФОРМУВАННІ ЕФЕКТИВНОЇ ПРОДОВОЛЬЧОЇ СИСТЕМИ В УКРАЇНІ	856
Мацола І.В. ПРОЄКТНЕ УПРАВЛІННЯ У ДЕРЖАВНОМУ СЕКТОРІ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД	858

1. Агаларова Е. Г. Маркетинг как инструмент повышения туристической привлекательности территории // Молодой ученый. 2013. №11. Стр. 259-262.

2. Веселова А.О., Хацкелевич А.Н., Кельбах Е.И., Лекомцева А. А. Повышение инвестиционной привлекательности муниципальных районов на основе территориального планирования // Экономика и предпринимательство. 2013. № 9(38). Стр. 176-178.

3. Територіальна структура господарства і розселення населення в Україні: [монографія]. [Нагірна В. П. та ін.]; Ін-т географії НАН України. К.: Акад. праці і соц. відносин ФПУ, 2010. 280 с.

*Керівник: Орел М.Г., доктор наук з державного управління, доцент
професор кафедри публічного адміністрування*

Климчук Олександр Васильович
*доктор економічних наук, доцент,
професор кафедри менеджменту та поведінкової економіки,
Донецький національний університет імені Василя Стуса*
ЕКОНОМІКА ПІДПРИЄМСТВА ТА УПРАВЛІННЯ
(Державне регулювання економікою)

ДЕРЖАВНЕ ТА РЕГІОНАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ В ГАЛУЗІ ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ УКРАЇНИ

Провідні країни світу створили справжню індустрію у сфері енергозбереження, що дозволяє отримати значний приріст додаткової продукції практично без істотного збільшення енерговитрат. Пріоритетними організаційно-економічними векторами в енергетичній галузі є зменшення поточних витрат виробництва й питомих капіталовкладень, формування сприятливого суспільно-політичного клімату щодо першочерговості використання відновлюваних джерел енергії у паливно-енергетичному комплексі, розробка світовим співтовариством ефективних методів державного і ринкового регулювання та узгодженої стратегії сталого розвитку світової

енергетики [1, 2]. Заходи із заощадження паливно-енергетичних ресурсів відзначаються різноплановістю і виступають першочерговим стратегічним напрямом ефективного використання виробничих потужностей із оптимальними енергетичними витратами [3, 4].

Питання енергетичного характеру набувають не лише важливого актуального значення, вони стають фактором формування нової геополітичної та гео економічної структури світу на державному і регіональному рівнях. Наслідки світових енергетичних криз у суспільному виробництві зумовили застосування комплексних процесів ресурсо- та енергозбереження, які базуються на економному використанні наявної ресурсної бази, оптимальному поєднанні первинних і вторинних паливно-енергетичних ресурсів, запровадженні маловідходних та безвідходних технологій виробництва, а також переходу до споживання відновлюваних джерел енергії [5, 6]. Як наслідок, одним із пріоритетів розвитку економіки України необхідно розглядати національну систему енергозбереження – важливу структурну складову соціально-економічного та виробничого механізму держави, яка в результаті гострого дефіциту паливно-енергетичних ресурсів пов'язана не тільки з конкурентоспроможністю її товарів, але й з державним суверенітетом. За таких умов головною функцією державного управління енергозбереженням є забезпечення збалансованої стійкості соціально-економічної і виробничої системи відповідно із фактором ефективного використання ресурсного регіонального потенціалу.

Слід відзначити, що енергозберігаюча політика – це комплекс довготермінових організаційно-правових заходів з підвищення ефективності використання енергоносіїв у економіці країни на основі зростання коефіцієнта корисного використання енергії та скорочення втрат кінцевої енергії [7]. Процес енергозбереження є особливим напрямом функціонування суб'єктів і об'єктів господарювання, що характеризує інтенсифікацію розширеного відтворення в економіці, поділяючись на прямі та непрямі методи (*табл. 1*).

Характеристика основних методів реалізації енергозберігаючої політики

Енергозберігаюча політика	
<u>Пряма економія ПЕР</u>	<u>Непряма економія ПЕР</u>
1. Зменшення втрат енергії на всіх етапах її виробництва, перетворення та споживання.	1. Підвищення якості продукції відповідно до світових стандартів (сертифікація).
2. Вдосконалення організаційно-управлінських факторів виробництва.	2. Зменшення матеріаломісткості продукції та енергомісткості ВВП.
3. Підвищення ефективності використання вторинних енергетичних ресурсів.	3. Використання нових більш дешевих матеріалів, сировини, енергоносіїв тощо.
4. Запровадження заходів із інтенсивного енергозбереження (розвиток інноваційних технологій).	4. Екологізація виробництва на засадах сталого розвитку економіки.

Джерело: [7].

Під час реалізації енергозберігаючої політики важливо розрізняти економію паливно-енергетичних ресурсів, що забезпечує “природні” структурні зміни, технічний прогрес в економіці та заощадження енергоносіїв унаслідок активних заходів, зокрема виділення цільових капітальних вкладень та запровадження системи економічного стимулювання. Структурна економія паливно-енергетичних ресурсів досягається внаслідок переходу від більш енергомісткої структури національної економіки до менш енергомісткої на основі зміни міжгалузевих і внутрішньогалузевих пропорцій.

Економічні методи стимулювання політики енергозбереження потрібно засновувати на впровадженні прогресивно зростаючих податків за невиконання встановлених нормативів споживання паливно-енергетичних ресурсів, враховуючи нанесену шкоду довкіллю. Дієвим заходом із перевитратами енергоносіїв є запровадження штрафних санкцій, розміри яких доцільно визначати на основі співставлення діючих тарифів на паливно-енергетичні ресурси при виконанні нормативних вимог до їх питомих витрат.

В Україні політика енергозбереження має орієнтуватися на гнучке

поєднання державного регулювання та ринкового середовища, щоб сформувати найбільш прийнятні механізми стимулювання в конкретних економічних і політичних ситуаціях. Визначальним виступає правильне розмежування повноважень функцій управління галузями паливно-енергетичного комплексу, енергоспоживанням і енергозбереженням між центральними й регіональними органами, галузевими об'єднаннями, корпораціями, організаціями тощо.

У галузі енергозбереження нашої країни державне регулювання здійснюється через відповідну систему елементів управління: розробку та проведення політики ціноутворення; сертифікацію енергетичного обладнання і приладів; енергетичну експертизу запроваджуваних проєктів; ліцензування роботи консалтингових і аудиторських фірм; інвестиційну та інноваційну діяльність; вирішення питання з надання податкових і кредитних пільг; розробку стандартів енергоспоживання (рис. 1).

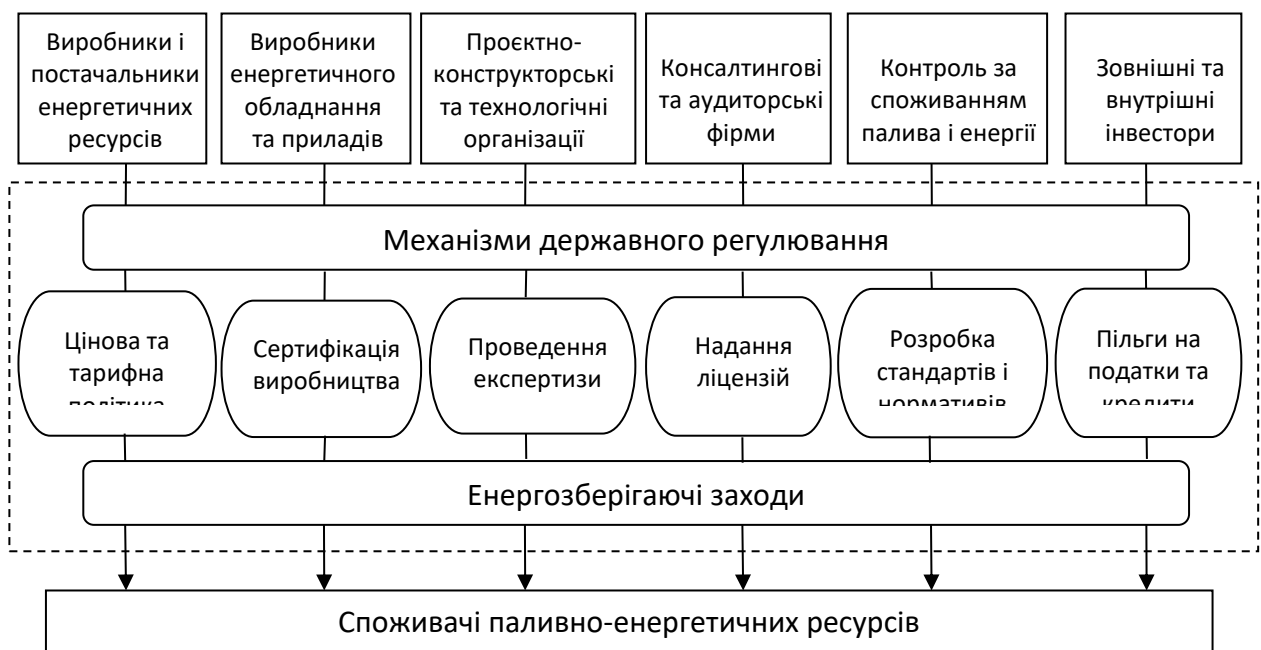
Система державного управління енергозбереженням є сукупністю загальнодержавних, галузевих та регіональних органів управління, а також підприємств і організацій, які здійснюють енергозберігаючу політику. Ефективне енергозбереження буде здійснюватися лише за умов розвинутої ринкової економіки, формування цілісного національного паливно-енергетичного комплексу (споживання невідновлюваних та відновлюваних джерел енергії).

Для ефективного управління енергозбереженням потрібно створити структуру державного управління, яка в комплексі буде охоплювати: всі рівні керівництва (загальнодержавний, регіональний, галузевий); систему правового і нормативно-технічного забезпечення та систему фінансового і інноваційно-інвестиційного забезпечення.

Отже, без запровадження кардинальних змін у паливно-енергетичному комплексі, Україна на далеку перспективу буде залишатися енергодефіцитною державою, тому необхідно економічно обґрунтовано визначити, за рахунок розвитку яких конкретних галузей і в яких обсягах буде постійно зменшуватися

частка імпортованих енергоносіїв у загальному національному енергобалансі. Одним із найвужчих місць у здійсненні ринкового реформування національної енергетики є відсутність прозорого та незалежного органу державного регулювання, який би здійснював наступні функції: державне регулювання підприємницької діяльності на енергетичних ринках; сприяв конкуренції у сфері видобування, генерування та постачання енергоносіїв; приймав участь у реалізації державного та регіонального ринку паливно-енергетичних ресурсів.

Рис. 1. Система державного управління в галузі енергозбереження України

Джерело: [7].

Література:

1. Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development. Sustainable Development Goals. URL: <https://sustainabledevelopment.un.org/post2015/transformingourworld>
2. Климчук О.В. Принципи формування енергетичної політики України на засадах конкурентоспроможності в умовах економічного розвитку.

Економіка. Фінанси. Менеджмент: актуальні питання науки і практики. 2016. Випуск № 7 (11). С. 64–73.

3. Цапко-Піддубна О.І. Теоретичні основи політики ефективного використання енергетичних ресурсів. Вісник Львівського університету. Серія міжнародні відносини. Вип. 35. Львів: ЛНУ ім. Івана Франка, 2014. С. 155–163.

4. Климчук О.В. Розвиток та регулювання конкурентоспроможного виробництва біопалив: Монографія. Вінниця: ФОП Рогальська І.О., 2017. 372 с.

5. Renewables 2020 Global Status Report: A comprehensive annual overview of the state of renewable energy. URL: <https://www.ren21.net/gsr-2020/>

6. Климчук О.В. Концептуальні принципи розробки та регулювання енергетичної політики України на конкурентоспроможному рівні. Бізнес Інформ. 2016. № 2. С. 83-87.

7. Климчук О.В., Козловський С.В., Лавров Р.В. Стратегічні аспекти економіко-енергетичної політики України в контексті сталого розвитку. Бізнес Інформ. 2021. № 1. С. 65–76. DOI: <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2021-1-65-76>

Ковальова Алла Миколаївна

викладач вищої категорії, викладач-методист

ВСП «Запорізький гуманітарний фаховий коледж

Національного університету «Запорізька політехніка»

ЕКОНОМІКА ПІДПРИЄМСТВА ТА УПРАВЛІННЯ

(Маркетинг)

БРЕНДІНГ ТУРИСТИЧНИХ ТЕРИТОРІЙ

Туризм в світі розвивається досить динамічно. Це призводить до необхідності пошуку нових засобів покращення управління цим процесом, що, в свою чергу, сприятиме залученню якомога більшої кількості туристів. Тому питання пропагування територій є на сучасному етапі ключовим. З метою саме пропагування територій в більшості країн світу використовують брендінг